

Egy kicsit aggódtam: mert mi lesz, ha szélesebbnek bizonyul a kelleség? De nem volt semmi baj: a kalitka belefért a fürdőkádba. Szépen belefért. Gyönyörűen belefért. Úgy belefért, mint a piny. Mint a vöcsök. Mint egy kis angyal.

Bedugaszoltam a fürdőkádat, és egy lassú, nyugodt mozdulattal megeresztettem a forró vizet. Aztán kiléptem a lakásból, és becsuktam magam mögött az előszobaajtót.

Miközben lefelé mentem a lépcsőn, melyen – tudtam – nem fogok feljönni soha többé, először az jutott eszembe, hogy:

– Elfelejtettem kifizetni a hatvan forintot, amit Juhász Sára kiszabott rám. Pedig lehet, hogy szüksége volna rá.

Az is igaz persze, hogy amúgy sem volt nálam hatvan forint. Sehány forint sem volt nálam, ha jól emlékszem.

Másodszor az jutott eszembe, hogy:

– No és innét hogyan fogok az utcára kijutni? Vajon áramszünet idején is működik az elektromos kapunyitó?

Szerencsére az utolsó pillanatban az is eszembe jutott, hogy:

– De hiszen vége az áramszünetnek! Ég a villany!

